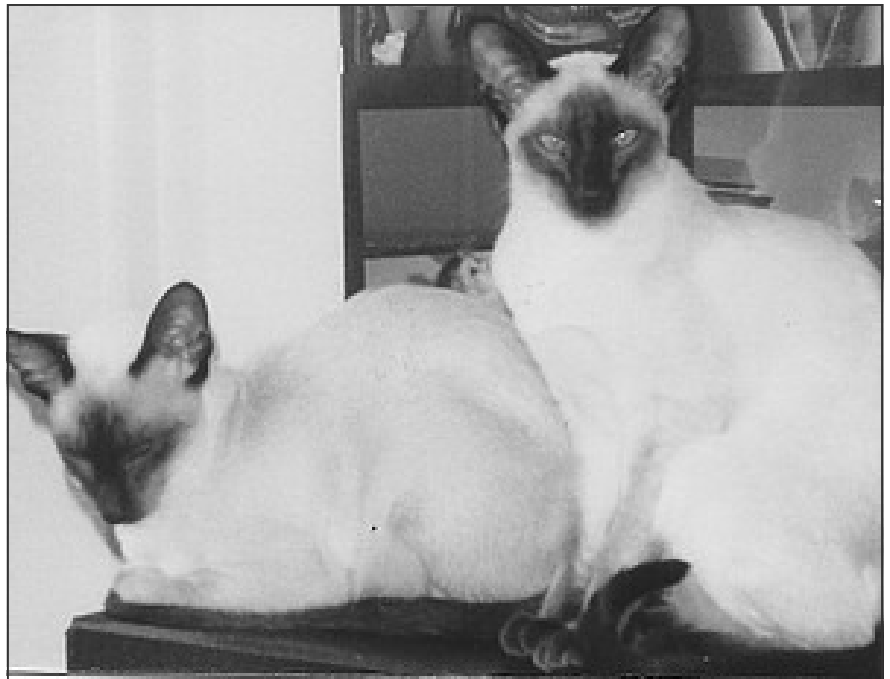

Man bliver afhængig af Siameserkatte....

Jeg er vokset op med katte – vi boede på landet, da jeg var barn, og dér skulle man have en kat, så kunne den snupe musene. Men de katte, vi havde, blev nusset og leget med – og en enkelt af dem gad endda ligge i min dukkevogn.

Jeg har, så længe jeg husker, ønsket mig at få en siameser – fordi jeg så én, da jeg var omkring 6 – 7 år hos min fars faster – og jeg faldt pladask for de skønne blå øjne. Nu ved alle jo, at den siam, jeg så dengang, slet ikke så ud som en siam ser ud i dag. Den lignede mere en helt almindelig huskat i statur – men den var brunmasket og havde de flotteste blå øjne. Siameseren, som den ser ud nu, er det smukkeste dyr – mere elegant kan en kat ikke blive.

Men mit ønske blev først opfyldt i 1985, da min elskede røde hushankat Zimba døde. Da havde min daværende mand for engang skyld været opfindsom – han tjekkede aviser og telefonbøger (dengang var vi ikke helt på nettet endnu), for at finde opdrættere. Vi boede i Gentofte – og nu har min eksmand altid gjort, hvad der var nemmest, så hvad var mere nærliggende end at finde Alice og Aksel

Jesse og Jessie

Jæger – de boede jo næsten kun en spytklat fra os. Jeg har fødselsdag i september, men der var nogle måneder til, og jeg var allerede begyndt at tale om ny kat, så en dag da jeg kom hjem fra arbejde, sagde min eksmand, at han havde en overraskelse til mig – MEN at det ville blive min fødselsdagsgave, hvis jeg synes om den (han var nok bange for at skulle af med en gave mere, når vi nåede september ☺).

Vi tog af sted – og det var jo ikke langt, vi skulle køre, og jeg tænkte; hvem kender han, der bor i det lille bondehus. Men vi kom inden for – OG det var jo et slaraffenland af siameserkatte, jeg kom ind til, jeg havde aldrig set så mange katte på samme sted før. Alle katte gik rundt i hele huset og hyggede sig, nogle havde faste pladser, hvor de helst ville ligge – undtagen lige deres avlshan, Mr. Benson som de kaldte ham, han hed egentlig Pi-Den Butterscotch – han havde et helt værelse for sig selv. Ud over de voksne katte, var der to hold killinger – uha det var lige før, jeg spurgte, om jeg måtte overnatte – for hvordan skulle jeg kunne vælge én af dem – de var jo alle lige skønne. Og min mand skulle bare lige have vidst, hvad han satte gang i, måske fortrød han mange gange siden..... Men det blev nu meget nemt at vælge alligevel, en lille brunmasket hankat, Jesse Al Katta, var specielt kælen og kravlede hele tiden op til mig, så det blev ham, jeg valgte og ville have med hjem med det samme!!! Nu kom så noget, vi bestemt ikke havde ventet – Jesse var tilmeldt en

Jesse, José og Jessie

katteudstilling nogle uger senere, for Alice og Aksel ville gerne se, hvordan det kuld klarede sig, de forventede sig meget af kuldet efter Mr. Benson og Trolle's Blue Safire. Jeg ville jo ikke på udstilling – men det var betingelsen, hvis vi ville købe ham – enten kunne vi vente til efter udstillingen med at få ham, eller også måtte vi stille op.

Så sådan blev det – og det blev så også starten på en række år med katteudstillinger i både ind- og udland.

Den første udstilling endte med at Jesse blev nomineret og BIO kitten. (red. bem.: det vi i dag kalder BIV)

Måneden efter var der udstilling i Jylland, og i min iver meldte jeg os straks til – og så kørte det bare derudad.

På denne udstilling i Viborg sad han i bur ved siden af sin søster Jessie Al Katta – og jeg synes jo, det var lidt synd, at han skulle være alene, så det endte med, at vi havde Jessie med hjem i transportkassen også. Jesse var vild med udstillinger – bare vi satte transportkassen frem, var han på plads med det samme, Jessie derimod var dog ikke ellevild med det pjat, men alligevel var hun dog med på udstillinger til først i 1988 – men det blev altid kun til Ex 1 og et par nomineringer og nogle CAC, CAP og CAPIB, hvorimod Jesse gik hele vejen, han fik altid Ex 1 og gik videre – undtagen én gang i februar 1986 blev han nomineret og BIO-ungdyr – så i marts - måneden efter tillod dommer G. Pehrson fra Sverige, at give ham

Dan-Thai Uptodate og Dan-Thai Ugly Duckling

MG 1 – det var noget af en skuffelse, men heldigvis det eneste MG i Jesses liv.

Jeg besøgte jævnligt Alice og Aksel – og om ikke andet sås vi på udstillingerne. I februar 1987 fik Alice og Aksel et nyt kuld killinger, igen Mr. Benson som far men med Angelica's White Beauty som mor – dér var en lille Foreign White hankat der kom til at hedde José Al Katta, som jeg simpelthen måtte eje – så nu havde vi pludselig tre katte med på udstillingerne - sikke et cirkus, men det var dog rigtig hyggeligt.

Jeg ved slet ikke, hvor jeg fik tiden fra til rejser og udstillinger – og også til at være med til at stifte en ny klub sammen med bl.a. Alice og Aksel Jæger,

Jørgen Lund + kone, Brit Hansen, Mogens og Kis Østerby, Annemette Nielsen og Carsten Frydenlund m.fl. SWO – Dansk Siameser – Foreign White – Orienter Ring – kom den til at hedde, vi mødtes hos Alice og Aksel første gang til stiftelsen, og var senere hos Mogens og Kis for at lave regler for klubben, og Jørgen tegnede vores logo – det samme som bruges i DSO i dag, blot med en anden tekst, desværre husker jeg ikke året.

Det er ikke mange år siden, jeg ryddede op i kælderen, hvor jeg havde en mappe liggende fra dengang, jeg var kasserer i klubben, men alt det røg ud under oprydningen.

Senere kom klubben til at hedde Dansk Siameser og Orienter Ring, fordi Foreign Whiten ikke længere var en race for sig selv, nu hedder klubben **DSO**.

Jeg var kun med nogle få år, for jeg blev tilbudt et nyt job, hvor jeg bestemt ikke ville få tid til hverken hobbyen med udstillinger eller klubben. Men jeg synes, det er sjovt at have været med til at stifte en klub, der i dag også er en specialklub under Felis Danica. Tænk engang, det talte vi om dengang i starten – og der var lang vej.....

Men interessen – og afhængigheden af mine siameserkatte stoppede dog ikke.

Jeg holder jo på, at har man først haft en siameser inden for sine døre, så vil man ikke kunne undvære dens selskab, dens specielle sind og utrolige hengivenhed. Jeg elsker alle slags katte – men en siam er altså speciel.

Date, Eunice og Elthon

Uggy og Date

Af de tre katte jeg fik fra Alice og Aksel Jæger, var det José, der først døde i 1997 – de sidste to år af hans liv var han blind, men klarede sig udmærket alligevel, jeg kunne dog ikke rykke rundt på møbler mv. så alt måtte stå, som da han kunne se, men blindheden hindrede ham dog ikke i at hoppe op på køkkenbordet. Han havde afmålt præcist, hvor højt han skulle hoppe for at ramme. Allerede året efter i 1998, måtte jeg sige farvel til Jessie – og SÅ havde jeg balladen, Jesse var selvfølgelig ked af at være alene, så jeg måtte i gang med at finde en ny kat, og fandt den i Strib hos Annemette Nielsen og Carsten Frydenlund, hvor jeg fik både Dan-Thai Uptodate (Date) og Dan-Thai Ugly Duckling (Uggy) efter Valentine van de Marcken og Wee-Ko's Endless Love.

Date var chokoladetabymasket, og Uggy var bruntabymasket – lige på det tidspunkt, var der ikke nogle brunmaskede killinger til salg, så det blev Date og Uggy begge hankatte – og de faldt med det samme i god jord hos Jesse.

De fik nogle gode år sammen, Jesse var jo 12 år, da de to små krudtugler kom, men han legede med dem, som om han kun var 3 år.

De fik fire gode år sammen, Jesse døde 16 år gammel i 2001, han fik en lungebetændelse, og det kunne han ikke klare. Der var noget at leve op til for Date, som nu skulle være førerhan, for Jesse var en klog gammel kat, men Date gjorde sit bedste og Uggy rettede ind lige med det samme.

Desværre blev Uggy kun 6 år og døde i 2004 – og så stod jeg i samme situation igen. Nu var det Date, der

gik og savnede sin ven – så i gang med at lede igen. Og heldet var med mig denne gang – Maria Lange havde et kuld med en brunmasket han Knick-knack Electric Elthon og en chokolademasket hun Knick-knack European Eunice efter Misbehavin' Dali og Knick-knack Annasta-Sia, som jeg frygtelig gerne ville have, men det blev kun til at kunne hente Elthon i november 2006 i første omgang. Men et par måneder efter kom Maria med Eunice også, og så var alle glade.

Date døde i 2008 – og så var Elthon og Eunice alene.

Disse to siamesere er de første jeg har haft, der næsten aldrig lå sammen – Eunice var en meget bestemt dame, og ville helst ligge for sig selv eller allerhelst hos min mand Jørgen, og hun ville ligge der alene. Jørgen kunne få lov til alt med Eunice – jeg var kun god nok, hvis Jørgen ikke var hjemme, og var han ikke hjemme, ville hun helst ligge i hans stol og sur-

mule og måske lige gå rundt og kalde på ham et par gange.

Elthon har altid været "mors" mis, han skal helst være i nærheden af mig hele tiden, og helst ligge helt oppe ved halsen på mig, det kan til tider give mig vejrtrækningsproblemer, for han vejer altså 7,3 kg nu, og han forstår simpelthen ikke, hvorfor han ikke kan ligge lige dér ligeså længe, han har lyst. Men han er så dejlig, man kan gøre lige hvad man vil med ham, og han viser virkelig, hvor glad han er for os – vi får en skideballe, når han synes, vi har været væk for længe, og selvom vi har verden bedste kattepasser, når vi tager på ferie – så får vi læst og påskrevet, når vi kommer hjem – det værste er, at han ikke går af vejen for at vise sin utilfredshed, når vi har været væk, ved at tisse i en stol eller andre steder, og selvfølgelig mens vi ser på det – så kan vi lære det.

Eunice som killing

Den 9. april i år blev Eunice pludselig syg og døde to dage efter – åh hvilken sorg. Jørgen som ellers ikke kunne fordrage katte, før han mødte mig – var helt knust, for hans lille elskede Eunice var væk. Jeg havde ellers regnet med, at Elthon ville tage det okay – for de var ikke nær så tætte, som de andre katte jeg har haft, men der tog jeg fejl – han blev selv syg

Eunice og Elthon

dagen efter Eunice døde, og jeg kan ikke tælle hvor mange gange, vi var til dyrlæge i løbet af den næste uge – han ledte og ledte og kaldte og kaldte, men hun var væk.....

I min frustration ringede jeg til Maria (Lange) – og selvfølgelig kunne hun hjælpe mig – der var endda flere ”eksemplarer” at vælge imellem, men hendes egen lille Zuleima var ikke salgsklar lige nu og her, og Elthon kunne ikke vente to måneder på, at hun blev det. Maria fortalte mig, at der var tre katte, der blev passet i Skibby – og hun var sikker på, at den ene chokoladepige, Blomstermarkens Eclair efter S* Coral Reef’s Oboy og Kamyne My Nyx, lige var noget for os – hun var lidt sky, men ”hvis nogen kan klare hende, så er det jer”, sagde hun – så vi kørte til Skibby fredag den 19. april – (faktisk på Eclaires 1-års fødselsdag, fik jeg at vide). Det var jo ikke meget, vi kunne se hende, for vi havde ringet i forvejen, og hun var allerede sat i transportkasse – og for ikke at stresser Eclair, så byttede vi simpelthen transportkasser, og lod hende sidde dér, hvor hun sad da vi kom. Hun var helt stille, og skulede noget, når vi kiggede ind til hende, men med hjem det kom hun med det samme.

Jeg havde, inden vi hentede hende, ”bygget om” i vores entré, så der var

Blomstermarkens Eclair

en madras på gulvet, hvor jeg kunne sove og kattebakke, mad- og vand-skål var parat.

Jeg havde regnet med, jeg skulle sove dér et par dage sammen med Eclair – for ikke lige at lukke hende og Elthon i hovedet på hinanden med det samme, men det blev en nat med mange forstyrrelser, for hun listede jo rundt og snusede på gæstetoiletet, i

gangen og entréen, og der blev også væltet noget ned på toiletet hørte jeg – derudover var Elthon bestemt ikke tilfreds med, at jeg skulle ligge derude sammen med hende, han sad lige på den anden side af døren og skabte sig, det bedste han havde lært, og da Eclair hørte det, ja så blev der udvekslet pote-håndtryk under døren, der var lige plads til, at de

på skift kunne stikke en pote ind under døren, hvor de så derigennem kunne snuse til hinanden.

Allerede kl. 5:30 om morgenen havde jeg fået nok – dødræt sneg jeg mig ud af hoveddøren og hen til bryggersdøren, for at give Elthon mad – og hente mad til Eclair. De spiste begge meget hurtigt, og så var det tilbage til døren, hvor de så sad og hylede i kor, så tænkte jeg, ja vi har næsten 250 m² hus, så mon ikke de kan finde ud af at gemme sig hver især, hvis de ikke mener, de kan sammen – så jeg åbnede døren. Og det syn glemmer jeg sent – der var slet ingen hvæsen, knurren eller andet fjendtligt – Elthon snusede som en vanvittig, det gør han også med mennesker, der kommer på besøg på hans territorium – Eclair var jo noget sky, men da hun så Elthon, susede hun hen til ham og strøg sit hoved under hans hals, smed sig på gulvet og ”snakkede” helt vildt.

Det var bare SÅ dejligt at se. Der gik et par dage, hvor Eclair kun ville være ved siden af Elthon, før vi kunne komme i nærheden af hende – men derefter er det bare gået lige så stille fremad med, at hun selv kommer til os. Og nu har hun overgivet sig – men specielt til mig, Jørgen er lidt for stor nok, så han må kun kæle med hende, når hun ligger hos mig, ellers er hun smuttet.

Sådan er det så her hos os nu – Elthon er meget glad for Eclair for hun vil gerne ligge i arm, meeeen hun er nogle gange også meget irriterende synes han, for hun gør alt, hvad Elthon gør helt synkront med ham, og så vil hun også kæle for meget synes han, så det hænder hun får et hak i nakken, men det kan tilsyneladende ikke holde hende tilbage. Elthon har endda måtte finde en ”helle”, for at blive fri for Eclair – så nu er han begyndt at ligge meget hos Jørgen, og så sidder Eclair og hyl foran dem på gulvet, for så tror hun, han kommer ned til hende, men nej.

For os er det så dejligt at se, at Maria havde ret i, at Eclair passede til os – vi har godt nok også måtte være meeeget tålmodige, men det har givet pote nu, hun er sådan en dejlig lille kat og så hengiven – og hun ”snakker” hele dagen, siamesere siges jo, at være meget ”talende” – nu er Eclair så min ottende siameser –

Eclair og Elthon

og ALDRIG har jeg hørt nogle af de andre tilnærmelsesvis ”tale” så meget.

Og nu ved jeg, at her hos mig vil der være siameserkatte lige til jeg dør – for man bliver simpelthen afhængig af at skulle være sammen med dem.

Laila Søndergaard Martens

